

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:
Pe un an . . . . . 160 Lei
Pe jumătate de an . . . . . 80 "
Pe un pătrar de an . . . . . 40 "
Un număr . . . . . 3 Lei.
Pentru străinătate pe un an . . . . . 260 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 270 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.

Din prilejul Anului nou, Prea Sfințitul Episcop a trimis Majestății Sale, — atât în numele său cât și al credincioșilor Eparhiei noastre — telegramă omagială, la carea Majestatea Sa a binevoit, preagrațios a da telegrafic următorul răspuns:

„Vă mulțumesc Prea Sfinte pentru caldele urări și sentimentele de deosebită credință ce mi le-ați trimis cu prilejul Anului nou 1932”.

CAROL

† P. S. Iacov, Episcopul Hușului.

După lungi și grele suferințe, Joi în 31 Decembrie a trecut la cele eterne, în reședința sa episcopală P. S. Iacov Antonovici, Episcop al Hușului.

Incepând cu preoția de mir, a devenit mai târziu profesor și conducător al Seminarului din Huși, răposatul a dezvoltat o largă activitate culturală și îndeosebi publicistică. A fost deci un sprijinitor și propagator al culturii; încurajator asiduu al cercetărilor folclorice.

În scaunul episcopal a fost înălțat, pe bază de merite necontestate, în urma retragerii P. S. Nicodim.

Cât timp a Stat în fruntea Eparhiei sale, a păstorit cu demnitate și cu sârg de bun chivernisitor al harului de Sus.

Deși slăbit de suferințe și de ani, a participat la toate ședințele Sfântului Sinod.

Model de păstor și înainte stătător demn și conștiincios, P. S. Iacov moare în vârstă

de 74 de ani, lăsând doliu atât în eparhia sa iubită cât și durere generală în sânul Bisericii ortodoxe române, care îi zice:

Domnul Dumnezeu să așeze pe robul său în corturile dreptilor!

Ultimul Profet!

— Legea Pocăinței —

A minuna pe oameni, a le ațâța curiozitatea, a pune în mișcare pasiunile lor politice ori religioase este lucru lesne; solul lui Dumnezeu are însă o misiune mai înaltă: el trebuie să pătrundă sufletul până în adâncimi, să pună la lucru voințele și să atragă conștiințele.

Dar este posibil acest lucru fără puterea lui Dumnezeu? Niciodată! Asemenea operă nu poate avea loc fără intervenirea lui Dumnezeu. El dăruiește aleșilor săi sfințenia și dragostea către bine, El dă glasului lor ceva din suflarea Sa, singurele în stare a produce reforme, inspirând ura către rău și îndemnând la virtute. Un astfel de ales a fost Ioan Botezătorul.

Sfințenia vieții îi strălucia în toată ființa. Se vedea în el omul consfințit lui Dumnezeu. Asprimea vieții în care trăia, făcea dintr'ânsul o ființă supra umană. Lui îi era deschisă calea conștiințelor; înainte de el, nici un profet nu mersese mai biruitor pe această cale. Nu era numai un profet, era și un reformator, căci pe când profetul proorocea îndeplinirea speranțelor mulțimii, el, reformatorul, o atrăgea arătându-i calea către mântuire.

Ioan nu se ducea în piețele publice, nici la porțile cetăților, nu se arăta, nici la răspântii în Ierusalim și nici în Templu. El rămâne anahoret. Cei ce-l auzeau erau deplin convinși; ei se întorceau în cetăți adânc mișcați de cu-

vintele lui, povestind și răspândind numele său la tot poporul. Curând nu se mai vorbea decât de dânsul. Rolul îi era foarte limpede; se simțea trimisul lui Dumnezeu și mergătorul-înainte al Christosului său. Deaceia toate cuvintele sale erau pline de această convingere. Cea dintâi datorie a sa fu să vestească oamenilor Împărăția lui Dumnezeu, care era aproape. Și această pregătire către împărăția lui Dumnezeu, Ioan o pune în două elemente: în *virtute* și în *pocăință*, însoțită de mărturisirea păcatelor. Era prin urmare departe de prejudeciile fariseilor și de învățăturile revoluționare ale lui Iuda Gaulonitul și mai vârtos ale zeloților.

Tuturor celor cari veneau către dânsul el parcă le zicea: nu vă amăgiți zadarnic, căci nu prin dreptatea voastră legală ori prin păzirea ceremoniilor vă veți face vrednici de împărăția lui Dumnezeu; nu prin răscoale împotriva jugului roman veți grăbi venirea Mântuitorului. El va veni când va bate ceasul Lui și acel ceas a venit.

Aceasta era pocăința lui. Fără pocăință nici o mișcare către bine nu e cu putință, nici o prefacere a sufletului nu-i posibilă. Aceasta este legea universală a progresului moral și ea a trebuit să iasă la iveală acum când a venit Christos. Meritul lui Ioan este că el a formulat această lege atunci când a trebuit, într'un moment unic în lume. Glasul lui era acesta: „Pocăiți-vă, gătiți calea Domnului“, toată vrea să se umple și munții și dealurile să se plece. (Matei III.)

Voi cei descurajați sculați-vă, Voința voastră să fie dreaptă și curată, sufletul vostru să fie neted și cumpătat. Atunci veți vedea „*mântuirea lui Dumnezeu*“ (Luca III.)

Indemnurile lui pătrunzătoare într'adevăr insuflă pocăință. Mulțime de popor se vedea mărturisindu-și păcatele în public și afundându-se în apele Iordanului. Clasele de jos, umilite și disprețuite, — soldați, vameși, femei perdute, se grăbesc să alerge către noul profet al pocăinței, pe când Saducheii; Fariseii și Cărturarii nu vedeau într'ânsul decât un fanatic în care sălășluște duhul lui Belzebul. (Matei XI, 18.)

Când Dumnezeu voeste a lucra, El disprețuește pe cei mari și înțelepți, se pleacă către cei obidiți și mici, către cei păcătoși cari merită ertare.

Cu toate că era un reformator sever totuși Ioan se îmblânzia când predica celor necăjiți; sfaturile lui erau pline de bunătate.

Vameșilor și strângătorilor de dări le vorbea despre dreptate.

Recomanda soldaților blândețe și liniște, oprindu-i dela asupriri, înd. anându-i la supunere.

Fi-ți buni, zicea el tuturor. De veți avea două haine, dați una și celui ce nu are, așș-derea și din bucate. (Luca III, 11.)

Blând față de cei drepți, Ioan era neîmblânzit față de fățarnici și mândri. Acest pustnic auster domnește peste cei din timpul lui. Totul se vâlește față cu figura aspră, dar strălucitoare a sa al cărui cuvânt liber, înfie-rează vișul, ccrând virtutea.

Intr'una din zile văzu amestecați câțiva farisei și saducheii, cari veneau să se boteze. Văzând în ochii lor evlavie falsă, iar la alții scepticismul și corupția acestor limbi veninoase cari vărsau în popor otrava învățăturilor deșarte despre împărăția lui Dumnezeu și despre Mesia cel așteptat, nu se mai putu stăpâni și „turburându-se cu duhul“ le strigă: „Pui de năpârcă, cum veți scăpa de mânia ce vine“. Pom neroditor securea e la rădăcina ta, vei fi tăiat și aruncat în foc. (Luca III.)

Dar când un om se ridică din popor și prin puterea geniului său își câștigă o mare autoritate morală, aceasta nelinisteste totdeauna stăpânirea.

Ioan mișca prea jidovească și deci nu lile Sinedriului. Puterea cu care dicuise pe Cărturari, dând pe față vișile aristocrației, făcu pe acest înalt scaun de judecată a se declara dela început contra lui. De-ar fi predicat în orașe și în cetăți, lucru ar fi fost simplu; l-ar fi judecat. Dar fiindcă glasul său venea din fundul pustiului Sinedriul trimise la dânsul o misiune compusă din preoți și leviți.

Cine ești tu? Ești tu Ilie? Fu întrebarea lor. Nu sunt eu Ilie, fu răspunsul profetului. Cine ești tu dar, răspunde-ne, ca să ducem cuvântul tău celor ce ne-au trimis. Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: „Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui.“

Trimișii nu erau mulțumiți. Spiritul lor intrigant ridică altfel chestiunea: Atunci pentru ce botezi dacă nu ești nici Ilie, nici Christos și nici unul din profeti?

Duhul lui Dumnezeu l-a luminat însă și cu o limpezime ce împrăstie orice îndoială le răspunde: Sunt două botezuri, al apei și al Duhului. Eu botez cu apă, Christos botează cu Duhul. Christos este în mijlocul Vostru, dar voi nu-l vedeți, El vine după mine, El a fost înainte de mine și caruia nu sunt vrednic

a-i deslega nici cureaua încălțămintelor. (Ioan I, 26, 27.)

Rezultatul fu, că solii plecară rușinați, sau încurcați, iar Ioan își continua botezul său de pocăință fără a se neliniști, așteptând pe trimisul lui Dumnezeu el cel din urmă dintre profeți.

Dimitrie V. Anuțoiu, preot.

Suflete sdrențuite.

În cartea, ce poartă titlul „Întoarcerea de pe front“, autorul E. M. Remarque se ocupă pe paginile cele dintâi de apusul războiului, în formă de roman ce se citește lesnicios. Apoi, prezentând privelești câmpenești dela țară, descrie în colori vii plecarea de pe front a unor tineri, dintre cari unii la timpul său au fost luați de pe banca școlii și vărăți în linia de foc.

După primejdioase peripeții în sfârșit ajung și ei la vatră, ajung la ținta dorului lor de demult. Dar ce să vezi. Acasă li-se pare, că sunt ca și străini. Nu înțeleg pe nime și nime nu-i înțelege pe ei. Ce-au lăsat când au plecat, astăzi nu mai află. Nu găsesc nici ce credeau că află, când se vor întoarce.

Războiul i-a stors, războiul li-a scos nervii din țâțâni și n'are cine să-i pună la loc. De aceea ei, eroii de pe fronturi, umblă hai-mană și fără căpătâi, umblă ca fiii nimănu.

Maica lor cea îngrijorată e în dilemă de a nu-i recunoaște, lor iarăși li-se năzărește, că ce i-a înconjurat odată s'a schimbat cu totul. Și când cineva îi agrăește, gândul lor fuge cu iuțeala vântului pe alocurea. Ziua-noaptea n'au astâmpăr.

Moravurile lor, a unor tineri binecrescuți, s'au sălbătăcit. Au devenit duri la vorbă și la înfățișare. Dascălilor lor de mai nainte numai cât nu le sar în cap. Unde se pregătește vre-o bătaie, vre-o disordine, ei preciz sunt acolo. Iar când e pauză, pierd vremea prin birturi, unde beau și tot fumează frunză d'a uscată.

Sunt extrem de agitați de cele ce au pățit pe front în timpuri grele de lupte crâncene, dar și de cele ce văzură, întorcându-se acasă. Unul, care se însurase la plecare în război, află, că nevastă-sa a păcătuțit contra curățeniei conjugale, pe altul iarăși l-a părăsit aleasa inimii, cu care avea de gând după război să înfiripeze o căsnicie. Alții se convinseră despre alte întâmplări triste, cari li-a cauzat durere sufletească.

În starea aceasta orbecau luptătorii de pe front, cu sufletul rănit, ca somnambulli pe acest

pământ, plângându-și reciproc amarul. Iar când se ivea întunerecul nopții, tresăreau din somn. Săreau ca nebunii din pat, zbierând din răsuputeri după ajutor. Nervii lor extrem de sensibili simțeau căpitani de ai dușmanului în apropiere și ei erau siliți să se apere cu ce le venea la mână.

În zile, când toată lumea se bucura de binefacerea liniștei, ei n'auzeau decât bubuituri de tun, nu vedeau decât fum și sânge, nu auzeau decât zgomot de război.

Și toate acestea, pentru că corpul li era istovit, nervii zdruncinați și sufletul sdrențuit.

* * *

Dar timpul trece...

Departede departe începe să licărească pentru făptura lor aproape leșinată, un punct de nouă orientare, o luminiță într'un vârf de far, ca speranța celor loviți de naufragiu.

Din depărtare se aude un glas șoptind molecom: „Liniștiți-vă, dați uitării ce s'a descărcat deasupra corpului vostru, apucați-vă de lucru, munciți, căci multe sunt de refăcut din cele ce a distrus războiul. Incordați-vă puterile, ce vi-au mai rămas, și apropiați-vă de mine cu nădejde, ca să vă scot la liman“.

Când o să pornească, spre a ajunge la țintă, obsearvă, că pentru a face drumul acesta, destul de lung, le trebuie merinde în traistă, le trebuie două feluri de merinde: putere și voință.

La mulți dintre ei însă le lipsesc aceste merinde, și aceștia toți se prăbușesc cu vremea. Unul părăsește cariera de învățător și devine vagabond. Altul, copleșit de o boală venerică, își spintecă vinele. Al treilea, chinuit de fantome groaznice, e aflat mort între hotare. Pe al patrulea, idei fixe îl însoțesc la balamuc. Altul iarăși, împușcând din gelozie pe rivalul său, pentru o dată de potcă de muiere ajunge la robie grea.

Așa se încheie pentru mulți tragedia sgu-uitoare a vieții, ce se cheamă război.

* * *

Cei rămași cu destulă putere în oase, cei cărora nu li-a săcat tăria voinței, răzimați pe învățăturile și povețele ce li-s'au dat, se apropie cu timpul încetinel de luminița cea din depărtare, care le arată calea de eșire din întunerecul, pe care îl aduseseră în sufletul lor, tulburat de venirea de pe front.

La aceștia ni-am gândit cei ce acum 14 ani am intrat în slujba sufletului.

A. Moaca.

La trecutul diecezei Caransebeşului.

De: **Dr. Ştefan Pop**

(Continuare)

Se ştie bine din istorie, că încă pe timpul regilor Robert Carol şi Ludovic cel mare, din veacul al XIV, nobilii bănăţeni perdură averile pentru vina, că nu mărturisiră legea catolică, a regilor de sub pantoful pontifului dela Roma eternă.

Din desfăşorarea celor de până aci se vede, că în timpul când îi mergea bine Austriei, să naştea, trăia, dar nu putea da înainte unirea bisericească a românilor cu nemţii şi ungurii. Mişcările acestea se restrâng la intervalele dintre 1717—1739 şi 1849—1862.

Dispariţia episcopatului istoric al Banatului şi respective al Caransebeşului, nu mai trebuie azi pusă în legătură cauzală cu dominaţiua turcească, ci mai mult ca ori ce alta a contribuit la strângerea acestui aşezământ, volnicia episcopatului bănăţan catolic reactivat. Prelatul catolic era deodată şi comitele suprem, prefectul ţinutului şi aşa va fi aflat dânsul chip şi fel, cum să delătore pe un emul, pe un biet episcop ortodox, care şi până aci a trăit în condiţiuni destul de precare.

Nemţii după ocuparea Banatului umplură tot golul lui cu colonii catolice, adunate de toate vânturile. În neamurile ortodoxe nu aveau încredere deplină. Ce era încâtva şi justificat. Vlădicii ortodoxi şi biserica lor, nici când nu era mai uşorată în ţările catolice, ca în a Turciei. Ba fiind grosul ortodoxiei sub turci şi centrele bisericeşti tot acolo, nu e nici o mirare că ierarhia, mai ales episcopii priviau mai totdeauna barem cu un ochiu spre răsăritul ortodox turcesc. Din anul 1751 începând Banatul nu mai e administrat de autorităţi militare, ci de cămară, de erarul statului. În condiţia aceasta, influenţa civilă politică a episcopului catolic, e mult mai intensivă. El era de drept şi fapt prefectul provinciei.

Fără „dar şi poate“, va fi avut rol sinistru asupra episcopatului Caransebeşului şi scindarea ierarhică şi naţională dela 1700, alui Atanasie; ci de o legătură organică între înfiinţarea diecezei Vârşeşului şi venirea sârbilor în 1690 şi între apunerea diecezei Caransebeşului, am firmă convingere, că nu poate fi vorbă!

Dieceza Vârşeşului are trei episcopi anteriori exodului Cernovicean. Unul din aceştia se chiar făleşte cu epitetul ornant de mitropolit²¹).

21) La sârbi adeseori episcopilor se dă titlul de mitropolit. În Grecia toţi episcopii poartă numele de mitropolii. Mitropolitul apoi la rândul său e numit arhiepiscop.

Vârşeşul şi Caransebeşul existau paralel, ca rezidenţiale şi capitale de episcopate, cu un secol şi mai bine înainte de întrarea oaspeţilor balcanici; aduşi de patriarhul deslăudat aici Arzenie II Cernovici, la îndemnările şi atâţările curţii din împărăteasca cetate a Vienei.

Că Vârşeşul şi Caransebeşul să fie avut între sine vr'un fel de comunism ierarhic canonic, anterior adecă anilor expatrierii lui Cernovici cu ai săi, până azi încă nu s'a dat de vr'o probă istorică.

De încheerea acestui capitol, despre misiionarismul catolic în Banat, putem spune tot aceea, ce se ştie şi despre unirea ardelenilor. Unitatea ierarhică a românilor a trebuit spartă în toate regiunile româneşti, pentru interesele politice ale imperialismului catolic din Viena. Şi în Oltenia era pe cale această sciziune. Mulţi din crema boerimii erau câştigaţi pentru acest blăstăm. Dacă mai ţinea neamţul cu sabia acest colţ de ţară, sfântica şi între aceşti fraţi cămaşa necosută a Mântuitorului. Politica a spart unitatea bisericeii noastre, ea menţinut-o şi o menţine. La fel a fost şi este şi cu desbinarea mare a creştinismului ortodox şi catolic.

Despre politicianismul diecezei Logoşului mărturiseşte istoriograful

*politice au poştit... înfiinţat
în Banat şi dreptul cu re*

(Va urm)

Iisus Christos şi Ispita.

De: Prof. C. Rudnean.

Ispita se înfăţişează în mai multe chipuri şi pentru ilustrarea acestui fapt, amintesc următoarea legendă: A fost odată un împărat nenorocit, care jură la leagănul fiului său să facă tot ce-i va sta în putinţă ca să asigure fericirea desăvârşită a fiului său.

A construit un palat, care nu era decât strălucire, bucurie şi tinereţe. În acest palat prinţul a crescut fără să cunoască durerile vieţii, dar mintea neastâmpărată îl chinuia cu fel şi fel de întrebări, el simţea că marginile lumii nu sunt zidurile aceluia palat aurit şi într'o bună zi o femeie, care ţinea tovărăşie îl întrebă, dacă ştie el ce se află dincolo de ziduri, şi tinerul prinţ n'avea de unde să ştie, atunci femeia i-a spus: „Sunt ţări multe şi

22) I. Boroş, „Unirea“ I. c. 295.

Despre înfiinţarea nparhiei gr. cat. a Logoşului, a se vedea Şematismul iubilar al acestei dieceze, din anul 1900; menţionat aici în nota 4; apoi „Unirea“ (foaia) Blaj 1892 (an. II) nr.ii 21—37, sau pag. 166—295.

alți oameni". Tinerul prinț care se numea „Eudemon” adică „fericitul” strigă: „Eu vreau să le văd, să plecăm”.

Și au plecat. Cea dintâi casă ce au zărit-o era un asil de săraci și de bătrâni, și prințul nu cunoaștea *sărăcia*, în cea dintâi pădure ce a traversat-o întâlnește un pelerinaj de bolnavi și prințul nu cunoaștea nici *boala*, cel dintâi grup de oameni pe care-i întâlnește fu un cortegiu de înmormântare. Și prințul fericit nu știa nimic de moarte.

Dar vai! Pe măsură ce mergea el întâlnește tot mai mult răul lumii acesteia. Acest prinț este numai o poveste? *Nu!*

Prințul e fiecare din noi, căci cine nu s'a întâlnit în viață cu suferința, care apare în cele trei forme a *sărăciei*, a *boalei* și a *morții*, așa cum le întâlnește în drumul său prințul.

Vedem în zilele noastre contraziceri ca acestea: „In Statele Unite ale Americii s'a întrebuințat pentru încălzitul locomotivelor 200 de mii de măști de grâu, la *San-Pavlo* sindicatul cultivatorilor de cafea, cu aprobarea Ministerului a ars 500 de vagoane de cafea, pentru că ne-a toarsă cădere a prețurilor, poate economice, la *Santa-Fé* au ars 3000 de vagoane de porumb pentru că au scăzut prețurile. In China în ținutul *Yunnan* femeii și copiii de câteva luni de zile se nutresc cu coajă de lemn. In acest ținut vor muri de foame 9 milioane de oameni”.

Aceste exemple ne arată de-o parte abundența, supraproducția lacomă și rea a oamenilor egoiști, cari mai bine distrug avutul lor, decât să aline foamea atâtor mii de flămânzi. Cine i-a îndemnat pe acești oameni la fapte atât de murdare? *Satana*, care sub formă de avuții, le întunecă mintea și le împietrește sufletul, făcându-i să disprețuiască sărăcia.

Un alt rău de care omenirea se teme, dar nu poate scăpa este *moartea*. Omul n'are puterea, n'are mijloacele de a se opune în fața morții. Noi nu vorbim de moartea, care trebuie să urmeze oricărei vieți — ci de moartea venită înainte de vreme, de moartea care seceră mii de oameni tineri, mii de ființe — copiii și fete tinere — nevinovate — fie prin războiu, fie din cauza societății, care nu sare în ajutorul celor nevinovați, fie din cauza unei moșteniri sleite de putere... Sf. evanghelie învață însă pe oameni, că Dumnezeu este Părintele iubitor, care-i ocrotește pe toți

deopotrivă, Dumnezeu este însași *dragostea*, toți cei necăjiți găsesc în *El mângâierea*.

Fiul lui Dumnezeu s'a născut sărac, a trăit în societatea celor umili, în societatea acelor cari au simțit mai apăsător povara vieții, pe acești nenorociți Iisus Christos i-a vindecat. i-a ajutat, le-a dat o rază de speranță, ei au format mulțimea care a strigat: „Osana Fiul lui David”... și tot vocile lor au cerut: să se restignească.

Iisus Christos prin învățătura Lui, ne-a arătat, că suferința omenească este un izvor de viață eternă. *Iisus Christos* a venit, ca să judece viața, a adus mântuirea, și a realizat opera mântuirii, pe care trebuie să o avem neconținut înaintea ochilor noștri, pentru ca să putem înfrunța **păcatul**.

Opera de mântuire constă în stabilirea împărăției Lui Dumnezeu, iar împărăția Lui Dumnezeu, e împărăția *binelui*, a *blândetei* a *sincerității*, a *renunțării*, a *sărăciei*, a *umilinței*, a inimii curate, într'un cuvânt: a **milei**.

Cu toate acestea în fața lui Iisus Christos, care a venit în lume ca să realizeze împărăția Lui Dumnezeu, se întrepune o putere care vrea să-L împiedice în scopurile Sale: **păcatele oamenilor**.

Omul în loc să asculte chemarea dumnezească, nu se gândește decât la egoismul său, egoismul setea de arginți, egoismul orgoliul cu dorința de stăpânire, egoismul corupția corpului și a sufletului, egoismul lenea, aruncând greutatea muncii asupra altora.

Iată păcatul!

Dar cu toate că omenirea e atât de păcătoasă, Iisus Christos, iubește și pe cel păcătos. Nu este dragoste mai mare, decât să-ți dai viața pentru aceia pe cari îi iubești. Dar pentru cine și-a dat El viața? Sf. apostol Pavel ne răspunde: „Căci pe când eram noi încă fără putere, Christos la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s'ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi păcătoși, Christos a murit pentru noi” (Romani 5, 6—8).

Răul suprem, e păcatul cel mare când îți întorci fața dela lumină, dela chemarea dragostei dumnezeiești, pentru a pune mai presus de aceasta prejudecățile lumii: *mândria* și *egoismul*. Dacă acest rău îl vom isgoni, atunci vom putea să mergem curați în împărăția ce-

rurilor, pentru că Iisus Christos zice: „*tot cel ce vine la Mine nu-L voi izgoni*“ (Ioan 6. 37).

Iisus Christos e viață! Spre El trebuie să alergăm cu toții — El ne ferește de ispite și se roagă Tatălui pentru noi. Să lăsăm deci ca în sufletul nostru să ardă vecinic flacăra caldă a nostalgiei divine... fără de **Ea**, sufletele noastre vor fi pustii...!

(Sfârșit)

Glasul celui ce strigă.

„*Deci au zis lui: cine ești? ca să dăm răspuns celor ce ne-au trimis pre noi? Ce zici însuși pentru tine? El a zis: eu sunt glasul celui ce strigă în pustie. Indreptați calea Domnului, precum a zis Isaia prorocul*“.
(Ioan 1, 22—23.)

a) Cine ești tu? Arată-ți fața, tu suflet aspru și înflăcărat. Fă să cunosc mărețta ta fire, care dă viață, înveselește — după un scop bine statorit — și instristează. Și Ioan răspunde: eu sunt omul luptelor și al dorințelor, cari și în pustie izbucnesc din sufletele voastre spre ceruri, sunt glasul celui ce strigă în pustie. Strig. să vă deștept, strig mereu, strig să vă îmbărbătez la luptă cu strigătul meu de bătălie și să cer ajutor. Și în inimile voastre există un strigăt către Dumnezeu cel viu, iar răspunsul la strigăt e iertarea păcatelor. Strigătul e dorul după nemărginit, tocmai fiindcă sunteți mărginiți și fiindcă sunteți aproape să vă înecați în atom și nu găsiți alinație nici în inimile voastre, nici în universul înstelat. E strigătul din joshicia vieții voastre pământeste și lumești, care cere o viață mai aproape de Dumnezeu. O, vai crainici muți ce sunteți; voi strigați, dar ce păcat, că strigătul inimilor voastre nici voi înșiși nu-l mai auziți. Plecați-vă urechea și strigătul meu îl veți auzi și în inimile voastre. „Luat-am aminte și am ascultat“. Puțini fac această. Puțini cunosc adevăratele dorințe ale inimii lor, cari doresc pe Dumnezeu, doresc bunătatea, corectitudinea, încrederea.

b) „Indreptați calea Domnului“. Căile Domnului duc printre stânci, peste mocirle, peste codri și peste munți. Căile lumii morale și intelectuale uneori sunt căi stâncoase, neumblate, altădată acoperite cu oase goale. Nu fiți îngrijorați: răul nu va învinge. Cu toate naufragiile, vapoarele despică valurile oceanului și cu toate cimitirele florile înfloresc și se nasc copii. Bălăria lumii este sălbăticia

morală, iar pădurile-și seculare sunt înstrăinarea de Dumnezeu. Căile Domnului însă sunt căile frumuseții și ale fericirii. Cu Crucea lui Christos voi sfărâma stâncile și voi tăia pădurile. Mai presus de toate însă mă îngrijesc, să îndrept în mine însumi căile Domnului și să înlătur din mine pietrele de scandalul neplăcerii lui. Oare în ce s'ar poticni Domnul intrând în inima mea?

Prohászka Ottokár, traducere de Pr. F. Codreanu.

Rugăminte.

Comisiunea Sf. Sinod pentru cercetarea cărților didactice a fost însărcinată cu alcătuirea unei noi programe analitice pentru predarea religiei în școlile primare (școale pentru copii mici, școale primare, școale pentru adulți), precum și cu recomandarea celor mai bune manuale de religie pentru aceste școli.

Rog atât pe P. C. preoți-cateheți cu experiență, cât și pe autorii de atare manuale, să ne comunice până la 31 Ianuarie a. c. dezideratele lor în privința acestui învățământ. Autorii, ale căror manuale nu sunt aprobate de Sf. Sinod, sunt rugați a ne trimite câte un exemplar din fiecare manual, pentru a lua cunoștință de conținutul lor.

Oradea în 2 Ianuarie 1932.

† **Andrei Crișanul**
Arhiereu, vicar eppesc.
președ. comis. Sf. Sinod.

ȘTIRI

Locale.

Sărbătoarea *Botezului Domnului* s'a cinstit ca adevărată sărbătoare împărătească, în orașul nostru. Serviciul divin a fost oficiat în sobor cu deosebit fast. Responsorile s'au dat de către corul catedral. După rugăciunea amvonului, mulțime imensă, cu toate autoritățile orașului, civile și militare, așteptau actul „*Bobotezei*“. Fiind timpul frumos, s'a ieșit cu Litie în piața mare. Aici s'a săvârșit actul sfințirii apei celei mari. Două companii — dela Vânători și Infanterie — prin salve de arme au ridicat fastul sărbătorii.

† **Constantin Hamangiu** fostul ministru de justiție a încetat din viață, Joi în 7 Ianuarie a. c. Moartea subită a ministrului de justiție Hamangiu a produs adâncă consternare în sufletul celor ce l-au cunoscut, mai ales că Mercuri a luat parte la serbarea Bobotezei. Prin drumul său de magistrat intransigent, pătruns de conștiința misiunii sale, și-a câștigat încrederea societății românești, care l-a ridicat în cariera lui de specialitate, până la demnitatea de ministru. După o muncă de o viață întreagă, de colecționar de legi, de selecționare de coduri, Hamangiu a intenționat să facă o unificare a legislației românești, dar... când crezi, că dobândești lumea, atunci în mormânt te sălășluiești!

O donație de însoțită însemnătate. Dl. inv. dir. Mihail Cristescu din Mehadica, cu scrisoarea sa din 1 Ianuarie 1932 adresându-se Sfintei Biserici ort. române de aici cu cuvintele: „După un serviciu de învățător român timp de 36 ani și 3 luni cu ziua de azi trec la pensie. Din acest prilej donez Sfintei Biserici ort. române din Mehadica suma de 5000 lei, care să formeze „Fundatiunea Mihail Cristescu învățător, soția Elisaveta și fiul preotul Iosif” mulțumind lui Dumnezeu, că în acest interval de timp mi-a dat sănătate și putere, să pot îndeplini datorințele legate de chemarea mea”, prin ceace dovedește credința, iubirea și alipirea sa statornică, față de Sfânta Biserică, căreia în viața sa i-a servit și îi va servi nu numai ca cantor vestit și conducător de strană cu cântarea sa atât de melodioasă și plăcută, ci totdeauna și ca bun sprijinitor, aprig apărător și stâlp puternic al ei (a bisericii).

Deși această faptă a sa nobilă și adevărat creștinească, vorbește singură de sine îndeajuns, totuși țin de o plăcută datorință, ca în numele sfintei Biserici să-i exprim și pe această cale profunde mulțumiri, rugând în același timp pe Tatăl ceresc, ca pentru această jertfă plăcută să-l dăruiască cu toate darurile sale cele bogate.

Ilie Imbrescu preot.

Convocare.

Domnii acționari a societății „Industria Forestieră Caransebeș” se invită la

oală ordinară,

7 Ianuarie 1932 ora

11 în biroul Comunității de Avere din Caransebeș cu următoarea

Ordine de zi:

1. Deschiderea și constituirea adunării.
  2. Raportul Consiliului din Administrație și al Comisiei de Censori.
  3. Prezentarea și aprobarea bilanțului și darea absolutului.
  4. Propuneri în sensul Statutelor.
  5. Alegerea Comisiei de Censori.
- Caransebeș, la 15 Decembrie 1931.

Consiliul de Administrație.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția c. f.

Nr. 599/1931 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Banca Poporală din Caransebeș contra urmăriților Jurma Ion și soția născ. Mihoc Floarea din Obreja la cererea urmăritoarei Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională în baza art. 144, 146 și 147 din legea LX din 1881 asupra imobilelor înscrise în cf. a comunei Obreja (din circumscripția Tribunalului Caransebeș) No. coalei cf. 617 A+1 No. top. 1425/1 arătură în Mihenți 811 stp. cu prețul de strigare 1500 lei;

A+2 No. top. 4331/2 fânaț în Teriniori 1 jug. 5 stp. cu prețul de strigare 3750 lei;

Asupra 2/16 parte din imobilul cuprins în coala cf. No. 755 a com. Obreja A. I. 1-2 No. top. 543 Casa No. 379 cu curte în intravilan 110 stp. 544 arătură în intravilan 203 stp. cu prețul de strigare 1125 lei;

A. II. 1-2 No. top. 2006 arătură în Zavoitul mare 1581 stp. No. top. 2007 fânaț în Zavoitul mare 2 jug. 465 stp. cu prețul de strigare 1875 lei;

A. III. 1-3 No. top. 3462 casa No. 400 cu curte în Voișan 157 stp. No. top. 3463 grădină în Voișan 647 stp. No. top. 3464 arătură în Voișan 1465 stp. cu prețul de strigare 1500 lei;

A. IV. 1-4 No. top. 3522/1 fânaț în Dumbrava 1 jug. 1435 stp. No. top. 3523 arătură în Dumbrava 466 stp. No. top. 2524 fânaț în Dumbrava 3 jug. 532 stp. No. top. 3525 arătură în Dumbrava 708 stp. cu prețul de strigare 3000 lei;

A+1 No. top. 1116/1 arătură în intravilan 267 stp. cu prețul de strigare 150 lei;

A+2 No. top. 1967/2 arătură în Zavoitul mare 893 stp. cu prețul de strigare 300 lei;

A+3 No. top. 3193 fânaț Satu Bătrân 1156 stp. cu prețul de strigare 225 lei;

A+4 No. top. 1967/1 Albia Bistrii în Zavoitul mare 195 stp. cu prețul de strigare 150 lei;

Pentru incasarea creanței de 5900 lei capital, interese 15% dela 5 Decembrie 1929, spese de proces și de executre 3024 lei fixate până acum, spese de 675 lei fixate acum pentru cererea de licitațiune, precum și pentru incasarea creanței de 1040 lei 46 bani capital și acc. a lui Ruvilă Ion din Obreja pentru 5400+4150 lei capital și acc. a Băncii Banatului din Caransebeș, pentru 5700 lei capital și acc. a urmăritoarei și pentru 10600 lei capital și acc. a lui Cârțu Achim din Obreja cum și pentru 34.400 lei capital și acc. a Marioarei Gavrilă din Caransebeș.

Fixează termenul pentru ținerea licitațiunei pe ziua de **20 Ianuarie 1932, ora 10 a. m. la casa comunală a comunei Obreja.**

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se fixează după cum urmează:

1. Imobilele supuse la licitație nu poate fi vândute cu preț mai mic decât prețul de strigare (art. 6 al legii din 10/VII 1930).

2. Cei cari voiesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauzie, socotite pe cursul fixat în art. 42 LX 1881, ori să predea aceluiaș delegat chitanța de depozitarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147, 150, 170 legea LX din 1881 art. 21 XLI 1908).

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație care se va continua fără amânare.

Caransebeș, la 28 Februarie 1931.

Leo Pető jud.

pt. conf. **I. Ioanoșiu aj. dir. cf.**

Ioan Ioanoșiu aj. dir. cf.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția cf.

Nr. 1229/1931 c. f.

Publicațiune de licitație cu condițiunile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Banca Poporală spa. din Caransebeș contra urmăritului Ion Grozescu (fiul lui Ion) din Turn la cererea urmăritoarei judecătoria ordonă licitațiunea execuțională în baza art. 144, 146, 147 din legea LX din 1881 asupra 65/192 părți din imobilele înscrise în c. f. a comunei Turn (din circumscripția Judecătoriei mixte Caransebeș) Nr. coalei cf. 135 sub Nr. de ord. A. I. 1-2 Nr. top. 118 Casă Nr. 54 cu curte în Intravilan de 87 stp. 119 grădină în Intravilan de 343 stp. al cărui preț de strigare va fi 2.100, de sub A. II. 1-2 Nr. top. 585 fânaț în Țarină de 294 stp. 586 grădină în Țarină de 1423 stp. al cărui preț de strigare va fi 1424 lei; A+1 Nr. top. 319/1 grăd. Dosu Slatinei 950 stp. prețul de strigare va fi 600 lei; A+2 nr. top. 365/1 grăd. Lacu și Mărcuș 819 stp. prețul de strigare va fi 675 lei; A+3 Nr. top. 466 grăd. Seliște de 836 stp. prețul de strigare va fi 675 lei; A+4 Nr. top. 606/1 arătură în Țarină de 507 stp. prețul de strigare va fi 525 lei; A+5 Nr. top. 709 fânaț în Țarină de 1273 stp. al cărui preț de strigare va fi 1125 lei; A+6 Nr. top. 1014/1 fânaț în Slatina de 1 jug. 1053 stp. prețul de strigare va fi 1500 lei; A+7 Nr. top. 1100 fânaț în Dealul de 1 jug. 593 stp. prețul de strigare va fi 1650 lei; A+8 Nr. top. 1180 fânaț în V. Turnului și Măloasa de 945 stp. prețul de strigare va fi 750 lei; Asupra 1/4 parte din imobilele cuprinse în coala cf. Nr. 136 a comunei Turn A. I. 1-2 Nr. top. 206 grădină în Intravilan de 240 stp. A. I. 1-2 Nr. top. 207 moară sub Nr. 81 intravilan de 8 stp. prețul de strigare 2250 lei; A+1 Nr. top. 319/2 grădină în Dosu Slatinei de 1 jug. 1407 stp. prețul de strigare 3750 lei; A+2 Nr. top. 365/3 grădină în Locu și Mărcuș de 112 stp. prețul de strigare 750 lei; A+3 Nr. top. 785/2 fânaț în Cornuțelul Mic de 800 stp. prețul de strigare 1500 lei; Fără atingerea dreptului de uzufruct viager intabulat în favoarea Văd. Peia Marta nasc. Radula, pentru incasarea creanței de 1800 lei capital interese de 12% dela 10 Septembrie 1929 până la 31/III 1931 și 9% dela 1/IV 1931 spese de proces și de executare de 1842 lei fixate până acum, spese de 400 lei fixate acum pentru cererea de licitație precum și pentru incasarea creanței de 15.000 lei capital și accesorii a cred. ip. Banca Banatului s. a. p. a. din Caransebeș pentru incasarea creanței de 1100 lei capital și acc. a Primei Bănci Grănicerești s. p. a. din Caransebeș, pentru incasarea creanței de 98.350 lei capital și accesorii a cred. ip. Prima Casă de păstrare s. a. p. a. din Caransebeș, pentru incasarea creanței de 414 lei a cred. ip. Robert Halle din Caransebeș.

Fixează termenul pentru ținerea licitațiunii pe ziua de **11 Ianuarie 1932 ora 10 a. m. la casa comunală a comunei Turn.**

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Porțiunile de imobil supuse la licitație nu pot fi vândute cu preț mai mic decât prețul strigării (art. 6 al legii din 10 Iulie 1930).

2. Cei cari voiesc să liciteze sunt datorți să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din

prețul de strigare în numerar și să semneze condițiunile de licitație, (art. 147, 150, 170 legea LX. din 1881, art. 21 XLII. 1908.

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cei cari a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. — Dacă nu îndeplinește această îndatorire nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare

Caransebeș, la 29 Aprilie 1931.

Leo Pető m. p. jud.

I. Ioanșiu m. p. aj. dir. cf.

pt. conf. **Ioan Ioanșiu** aj. dir. cf.

Irmosiere

scrise pe hârtie velină, curat, ceteț,
se găesc spre vânzare la

Librăria Diecezană

Prețul 150 Lei. — Se pot comanda prin ramburs.

Aducem la cunoștința On. public cetitor, că

Calendarul Românului

PE ANUL

1.9.3.2

— ANUL AL XLIV-LEA —

a apărut și se află de vânzare
la **LIBRĂRIA** noastră **DIECE-**
ZANĂ pentru prețul de 25 lei.

Tipografia și Librăria Diecezană
CARANSEBEȘ